

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Μια αληθινή ιστορία

Η μικρή θα πήγαινε επιτέλους σχολείο. Τα εμπόδια, επιτέλους, ξεπεράστηκαν χάρη στην επιμονή κάποιων ανθρώπων και στη θέληση κάποιων δασκάλων.

Εκείνο το πρωινό δεν ήταν σαν τα προηγούμενα. Δεν χωρούσαν δεύτερες σκέψεις. Ούτε στενοχώριες, ούτε μνήμες. Τίποτα δεν έπρεπε να σκιάσει τη σημερινή μέρα. Κανένα ίχνος λύπης δεν έπρεπε να φαίνεται στο μικρό της προσωπάκι.

Έβαλε τα καλά της και μέσα της και έξω της. Το ίδιο και οι δικοί της. Ήταν μέρα γιορτής και για κείνη και για τους δικούς της.

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο αυτή είναι η αλήθεια. Πάει καιρός από τότε που πήγε για τελευταία φορά στο σχολείο. Πάνω από χρόνο. Στο σχολείο της. Τώρα το “σχολείο της” δεν υπάρχει. Μία μάζα από κομμάτια τσιμέντο και σίδερα να εξέχουν μαζί με ότι είχε απομείνει από τα θρανία.

Κάπου εκεί μέσα ήταν θαμμένο και ένα κομμάτι από την ψυχούλα της. Ας μην το έλεγε. Ας μην το έδειχνε.

Όταν έπαιρνε βιβλίο στα χέρια της και το άνοιγε, ο πόνος δεν την άφηνε να συνεχίσει. Το ξαναέκλεινε. Δεν άντεχε το βιβλίο χωρίς το σχολείο της.

Μετά την εγγραφή της πήγαν στο διπλανό βιβλιοπωλείο για σχολική τσάντα. Την είχε λατρέψει εκείνη την τσάντα. Κάθε που πέρναγε με τους δικούς της έξω από το μαγαζί, κολλούσε το μουτράκι της στο τζάμι της βιτρίνας και τα μαύρα ματάκια της

γίνονταν ροζ από το χρώμα της τσάντας.

Μπαίνοντας στο βιβλιοπωλείο, τα μάτια της μικρής καρφώθηκαν στην ροζ σχολική τσάντα. Έτρεξε, την πήρε στα χέρια της, την έκρυψε στην αγκαλιά της και περίμενε με τα μάτια τα δικά της, καρφωμένα σε εκείνα της μητέρας της, να της γνέψει αυτό που περίμενε.

Όταν η μητέρα της, έκλεισε τα μάτια συγκαταβατικά, η μικρή την αγκάλιασε, μαζί με την τσάντα, και βούρκωσε.

Η βιβλιοπώλης κοιτούσε με περιέργεια.

Όταν έμαθε για την περίπτωση της και τι δεν της χάρισε.

Μολύβια, τετράδια, γομολάστιχες, ξύστρες και ότι άλλο θα μπορούσε να κάνει ένα παιδικό προσωπάκι να φωτίσει από χαρά.

“Πάρτα κούκλα μου. Πάρτα. Δικά σου για να πιάσουν τόπο”, της είπε με λόγια που τα βάθη της καρδιάς της δεν είχαν άλλα να φανερώσουν

Δεν έχει σημασία αν η μικρή είναι από τον Περισσό, την Αλσούπολη, το Ιράν, τη Συρία ή από οπουδήποτε άλλο.

Σημασία έχει ότι είναι ένα παιδί, ένα ολόκληρο σύμπαν δηλαδή, και ότι όσο και να θέλουν κάποιοι μαυρόψυχοι, η ανθρωπιά πάντα θα υπερισχύει γιατί άνθρωπος σημαίνει δυο σκαλιά πάνω από το “ζώο”.

Άνθρωπος σημαίνει να αγαπάς όλα τα παιδιά του κόσμου και χίλιες φορές πιο πολύ αυτά που έχουν ανάγκη.